

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE A UNIVERSITĂȚII VÂRSTEI A TREIA

ANUL V, NR 9/2024

GALAȚI – SEPTEMBRIE 2024

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef
Redactor șef adjunct
Redactor
Editorialist
Tehnoredactor

Angela Ribinciuc
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Violeta Pușcașu
Ioana Cioroi

ISSN 2810 – 4285 ISSN-L 2810 – 4285

Adresa:

Galați, str. Domnească nr. 47, cod poștal 800008

Contact:

Tel. 0744.701.141

e-mail: angela.ribinciuc@ugal.ro

Tipar executat la:

Galati University Press
gup.ugal.ro

Membrii fondatori

Violeta Pușcașu
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Ioana Cioroi
Marin Mihai

COLABORATORI

Daniela Gumann, Luminița Corduneanu, Ioana Bută, Doinița Tudorica,
Paul Iulius Negoită, Ion Zimbru, Gabriel N. Gherbăluță, Cezarina Adamescu,
Luminița Potîrniche, Teodor Parapiru, Ion Avram, Daniela Lăcrămioara Capotă,
Silvia Curelaru Ibănescu, Violeta Ionescu, Radu Moțoc, Ioan Gh. Tofan, Camelia Toporaș,
Maria-Elena Costan, Tania Nicolescu, Marin Mihai, Gabriela Neguțu, Marian Dima,
Aurel Cârlig, Vasile Manole, Eufrosinia Cojocaru, Coca Coralia Drăgan, Rodica Cernea

CUPRINS

Mesaj către cititori

Bonica Voinescu (p. 3)

Editorial

Violeta Pușcașu (p. 4);

Arta de a trăi frumos

Daniela Gumann (p. 7);

Angela Ribinciuc (p. 9);

File de viață

Luminița Corduneanu (p. 12);

Ioana Bută (p. 15);

Pasiuni

Doinița Tudorica (p. 17);

Pagini culturale

Mioara Ardieleanu (p. 19);

Paul Iulius Negoită (p. 21);

Ion Zimbru (p. 22);

Gabriel N. Gherbăluță (p. 25);

Cezarina Adamescu (p. 28);

Luminița Potîrniche (p. 32);

Teodor Parapiru (p. 36);

Ion Avram (p. 38);

Daniela Lăcrămioara Capotă (p. 44);

Silvia Curelaru Ibănescu (p. 48);

Violeta Ionescu (p. 52);

Radu Moțoc (p. 55, 58);

Galați, ieri și azi

Ioan Gh. Tofan (p. 62);

Camelia Toporaș (p. 66);

Seniori fără frontiere

Maria-Elena Costan (p. 72);

Tania Nicolescu (p. 74);

Unde fugim de acasă?

Marin Mihai (p. 78, 81, 83);

Gabriela Neguțu (p. 87);

Creații

Marian Dima (p. 93);

Aurel Cârlig (p. 94);

Vasile Manole (p. 95);

Mioara Ardieleanu (p. 96);

Eufrosinia Cojocaru (p. 99);

Coca Coralia Drăgan (p. 102);

Rodica Cernea (p. 104).

Foto Coperta 1: Tossy Isofache

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate. Redacția revistei își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate și de a exclude textele care fac referiri discriminatorii, nu sunt argumentate, sau nu păstrează o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

Pasiune

MESAJ CĂTRE CITITORI

Bonica Voinescu

AMATORI, AMATORISM

Dragi cititori, am ales tema acestui articol în urma unei discuții cu un cititor care consideră că o publicație trebuie susținută doar de persoane cu studii în domeniu, altfel nu merită să apară. Revista **TIMPUL SENIORILOR** este o revistă a studenților seniori și a pasionaților de literatură, talente ale condeiului, dar și a scriitorilor profesioniști.

Înainte de a spune câteva cuvinte despre acești oameni minunați și scrierile lor, consider că merită(!) să definesc termenii profesionism și amatorism¹. Ce definiții, cum poți încadra dragostea pentru artă, sport etc. în două cuvinte seci?

În revista **TIMPUL SENIORILOR** publică și scriitori profesioniști înscriși în Uniunea Scriitorilor din România sau în Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, dar și mulți remarcabili scriitori amatori, majoritatea anonimi pentru marele public, dar apreciați de cititorii revistei și nu numai.

De fapt, ce înseamnă amator? Sunt persoane care din pasiune scriu, pictează și nu de puține ori, această pasiune devine pentru unii a doua profesie. Iubitorul de literatură începe timid să scrie proză sau poezie, scrie despre copilărie, despre orașul în care s-a născut, scrierea lui devenind pentru cititori un reper în istoria locului. Exemple sunt multiple și ar trebui să umplu zeci de pagini cu impresii despre minunatele scrieri, fotografii sau picturi din revistă.

Nu cred că există amatorism, ci există doar pasiune care se transmite și cititorului sau amatorului de artă sau unui colecționar timid. Dacă ar trebui să exemplific cu citate din scrierile poetilor, prozatorilor, ar fi foarte greu, minunatele pagini trebuie răsfoite cu grijă și dragoste pentru frumos, pentru dorința autorilor de a pune pe pagina albă bucuria vieții.

Poate credeți că acești remarcabili artiști amatori sunt anonimi pentru marele public sau doar vag cunoscuți? Greșit, majoritatea au fost publicați în antologii din țară sau peste hotare, au lansat cărți de proză și poezie sau au scris, zeci de ani, articole în publicații locale și nu numai.

Este o onoare pentru noi, colectivul de redacție al revistei **TIMPUL SENIORILOR**, să-i avem alături de noi.

¹ Profesionism - Practicare a unei îndeletniciri ca profesie.
Amatorism - practicare ca amator

Refugiul timpului

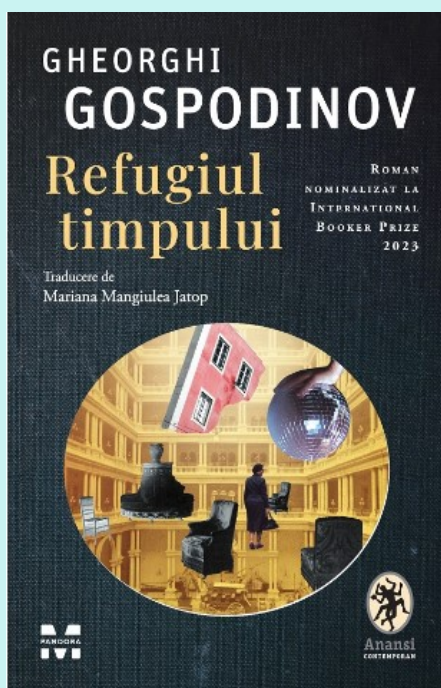
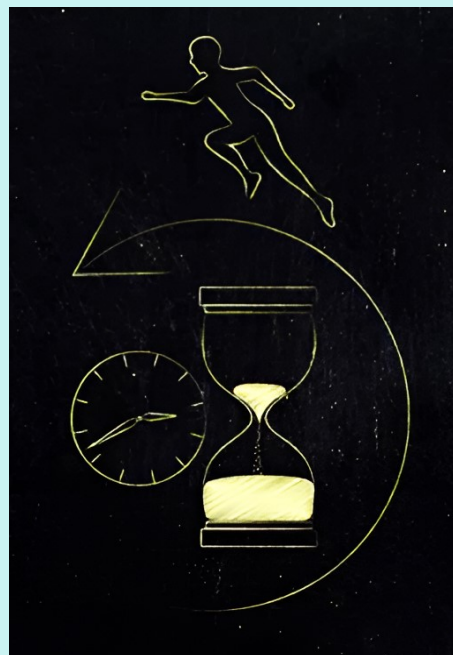
„Într-o clădire înconjurată de flori de nu-mă-uita, Gaustin, misteriosul personaj al romanului Refugiul timpului, deschide prima „clinică a trecutului”, un loc unde bolnavii de Alzheimer să-și aline suferința. Camerele acestei clinici neobișnuite reproduc detalii din trecut care le îngăduie pacienților să retraiască momente preferate din tinerețe” –
este un fragment din prezentarea făcută pe site-ul Libris cărții „Refugiul timpului”, scrisă de Gheorghe Gospodinov. Dacă nu ați citit-o, v-o recomand sincer!

M-am întrebat adeseori de ce uităm? De ce ne „lasă memoria” taman când avem mai mare nevoie de ea? De ce, deși avem miliarde de neuroni pe scoarță, folosim cu zgârcenie cel mult un sfert dintre ei și pe deasupra mai și uităm din puținul pe care l-am colectat?! Ce logică are să ai un „hard disk” ultraperformant și totuși să îți pice softul pe la 75 de ani? M-am gândit des la întrebările acestea, dar recunosc că nu am aflat încă un răspuns demn de Nobel. E clar, însă, că Memoria este una dintre cele mai uimitoare invenții ale Celui care ne-a proiectat. Definită ca abilitate a scoarței cerebrale de a stoca și prelucra noianul de stimuli externi, memoria poate fi considerată, de departe, cel mai valoros atribut uman. Fără ea nu suntem cine suntem. Și pe cât de complexă și necunoscută îi este alcătuirea, pe atât de surprinzător amuzantă poate fi funcționarea ei.

Între paradoxurile legate de memorie se află modul în care prioritizează ceea ce reține. Pierde chei, ochelari și alte chestii esențiale (oricine a încercat vreodată să memoreze o listă de cumpărături știe despre ce vorbesc), dar își amintește bancuri din tinerețe. Partea cea mai comică apare când memoria nu doar că uită ce ar trebui să rețină, dar mai și modifică după bunul plac ceea ce noi credem că ținem minte. Așa se întâmplă că unele „amintiri” de familie ajung să fie repovestite de atâtea ori, cu fiecare Crăciun sau vacanță, încât, în mod surprinzător, începi să-ți amintești o altă variantă a întâmplărilor decât cea originală. Nu degeaba filosofi, de la Platon la Bergson, au fost fascinați de natura iluzorie a memoriei.

Odată cu vârsta, tot memoria ne devine și un partener inedit - în momentele de singurătate, ea este cea care ne servește amintiri plăcute și nostalgii dulci. În fond, singura formă în care trecutul rămâne totuși „prezent” este aceea în care noi ne amintim de el. În felul acesta, fiecare amintire nu este altceva decât o versiune personalizată a realității. Prin această reinterpretație constantă a trecutului devenim, fără să ne dăm seama, autorii propriei biografii, rețrăim, dar și reedităm ceea ce a fost.

Și că veni vorba de nostalgie, în eșalonul de vârstă 65+ aceasta se transformă într-un adevărat sport național. Nu există om care să nu aibă măcar un puseu nostalgic. Unul dintre subiectele predilecte este copilăria, acea vreme fabuloasă în care „nu aveam griji”. Adevărul e că aveam, dar erau ale acelei vârste. Următorul popas al nostalgiei este, evident, tinerețea. Și-apoi maturitatea. Dar nostalgia poate apărea oricând, ca madlena lui Proust. E destul un miros neașteptat, o simplă imagine sau gest și mecanismul ei se declanșează: un filtru roz și moale care elimină asperitățile trecutului. Cine e „de vină” pentru această alterare a realității? Evident, tot memoria. Ea e cea care șterge, selectează sau amplifică raportul dintre grav și sublim, dintre densitate și plutire, după cum crede de cuviință.

Și-atunci cum ar trebui să ne raportăm la această creatură cu autonomie extremă pe care o găzduim în propriul cap? Avem noi vreo putere asupra ei sau suntem condamnați să ne lăsăm deplin în meandrele-i imprevizibile, sperând că nu ne va lăsa când ne va fi lumea mai dragă?

Dacă găsiți vreun răspuns la cele de mai sus, notați-l. Nu de alta, dar oricât ar fi de genial, dacă îl uitați, s-a dus Nobelul!

ARTA DE A TRĂI

„Nimic nu este mai important decât empatia pentru suferința altei ființe umane.
Nimic. Nici carieră, nici bogăție, nici inteligență, cu siguranță nici statut.
Trebuie să simțim unii pentru alții dacă vrem să supraviețuim cu demnitate”.

Audrey Hepburn

frumos

Viața este așa cum o faci.

Illustration by
Bogdan Vasilescu

Oglinda sufletului

Oglindă, oglindă, cine sunt eu cu adevărat?

Daniela Gumann

Câteodată sau poate mai des decât ne-am dori, ar fi bine să privim în oglindă și să vedem mai mult decât reflexia feței noastre. Să ne uităm dincolo de imaginea pe care ne-o întoarce oglinda, să ne gândim la ceea ce suntem în interior, la valorile noastre, la modul în care ne comportăm cu ceilalți. În societatea de azi, preocuparea pentru aspectul fizic este la ordinea zilei - între rețele sociale și presiunea de a arăta mereu perfect, ne lăsăm, de multe ori, copleșiți de ambalaj, uitând că esența contează cu adevărat.

Conștiința e ca un fel de hartă complicată, desenată la intersecția dintre ceea ce vrem noi cu adevărat, ce înțelegem cu precizie despre lume și micile pietre de pe alea consecințelor noastre. Este punctul în care voința se întâlnește cu realitatea, iar fiecare pas pe care-l facem lasă urme, indiferent dacă vrem sau nu să le vedem.

Traversarea acestei intersecții cu ochii închiși e ca și cum ai încerca să fugi printr-un câmp de mărăcini, crezând că scapi fără nicio zgârietură. Riscurile sunt „ieftine”, adică nu par prea mari la început, însă prețul se simte abia când încep să apară cicatricile. Fără conștiință, nu-ți mai dai seama când ai greșit și nici măcar nu știi de ce ești rănit. Ajungi să te trezești după căderi abrupte, cu genunchii juliți de realitate și cu un gust amar de neînțeles pe buze.

Eliminarea conștiinței ar însemna ceva aproape de neimaginat. E ca și cum ai încerca să smulgi rădăcinile unui copac și să-l faci să trăiască fără ele. E scindarea esenței noastre umane, o ruptură atât de adâncă, încât legile firii nu ar mai recunoaște ceea ce am deveni. Pentru că, fără conștiință, nu ne-ar mai rămâne decât un vid - un spațiu gol, fără direcție, fără busolă, pierduți într-un labirint fără ieșire.

Poate că suntem tentați uneori să ignorăm această intersecție complicată. E mai ușor să dăm vina pe soartă, pe circumstanțe sau pe orice altceva decât pe noi înșine. Dar a traversa conștiința fără să fim atenți la semnele de circulație înseamnă să ne punem în pericol chiar drumul nostru. Și, chiar dacă ar părea că ne simplificăm viața eliminând toate aceste dileme interioare, adevărul e că devenim mai săraci. Am pierde capacitatea de a ne înțelege greșelile, de a ne bucura de micile victorii și de a învăța ceva din fiecare curbă strânsă de pe traseu.

Conștiința, oricât de grea și apăsătoare ar părea uneori, e singura busolă care ne poate ghida prin haos. E firul subțire dintre ce vrem, ce știm și ce alegem să lăsăm în urma noastră. Iar fără ea, am fi doar niște pasageri orbi, pierduți pe drumuri întortocheate, fără nicio destinație clară.

Oglinda ne arată doar ceea ce este la suprafață, dar proverbele noastre ne învață că trebuie să privim mai adânc. Unul dintre aceste proverbe spune: „cu ce mână dai, cu aia primești”. Poate că, în tinerețe, suntem mult mai dornici de afirmare, de validare, de atenția celor din jur. Ne dorim să impresionăm, să strălucim, să fim în centrul atenției. Însă, pe măsură ce trec anii, ar trebui să înțelegem că lumea nu se învâрте doar în jurul nostru și că gesturile noastre, fie ele bune sau rele, au o greutate, un ecou în viața celorlalți. Dacă oferim înțelegere, vom primi înțelegere; dacă oferim critică, să nu ne mirăm că se întoarce împotriva noastră.

Un alt proverb care ne dă de gândit este „Dumnezeu întârzie, dar nu uită”. Este un mod subtil de a spune că fiecare acțiune a noastră, fiecare cuvânt rostit, fiecare faptă săvârșită are consecințe. Uneori, poate că lucrurile nu se întorc imediat la noi, poate că ne bucurăm de succes rapid sau de o scurtă perioadă de glorie, dar, în timp, roata se întoarce. Și poate că, în loc să privim doar în oglindă și să ne bucurăm de ceea ce vedem, ar trebui să ne întrebăm și ce lăsăm în urma noastră.

În tinerețe, orgoliul ne mână de multe ori din spate. E o perioadă a vieții în care vrem să arătăm că suntem mai buni, mai puternici, mai capabili decât ceilalți. Ne place să câștigăm orice discuție, să avem ultimul cuvânt. Dar cumva, odată ce ne maturizăm, ne dăm seama că adevărata înțelepciune nu stă în a-i învinge pe ceilalți, ci în a ne înțelege pe noi înșine. Este ca un joc de șah cu propria noastră persoană, în care, în loc să încercăm să ne impunem superioritatea, învățăm să ne temperăm. Orgoliul poate fi un ghid periculos care ne orbește față de nevoile și emoțiile celor din jur.

Dacă privim la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, vedem multe conflicte, tensiuni și neînțelegeri. Și nu de puține ori, acestea izvorăsc dintr-un orgoliu rănit, din dorința de a arăta că avem dreptate cu orice preț. Dar, la ce bun? Oare nu ar fi mai sănătos să renunțăm la luptele mărunte, să lăsăm unele lucruri să treacă, să alegem liniștea în locul unei victorii inutile? Să nu uităm că înțelepciunea înseamnă și să știi când să taci, când să ascuți și când să oferi o mână de ajutor, chiar și atunci când ego-ul îți spune altceva.

Nu este nimic greșit în a ne bucura de ceea ce vedem în oglindă, dar poate că, uneori, ar trebui să ne privim cu alți ochi. Să încercăm să vedem dacă suntem oameni mai buni decât eram ieri, dacă suntem dispuși să renunțăm la micile răutăți pentru a construi relații mai sănătoase. Să ne gândim că, dincolo de ceea ce vedem la suprafață, rămân amintirile, faptele bune și relațiile construite în timp.

La final, când ne privim în oglindă, nu ar trebui să vedem doar trăsăturile noastre, ci și cine suntem cu adevărat. Să ne gândim la impactul pe care îl avem asupra celor din jur, la cum putem lăsa lumea un pic mai bună decât am găsit-o. Nu e ușor, dar poate că, în loc să ne lăsăm conduși de orgoliu și de dorința de a fi mereu cei mai buni, ar trebui să ne concentrăm mai mult pe a fi pur și simplu... oameni.

La mulți ani, draga noastră Doamna Ioana!

Angela Ribinciuc

Dacă această revistă arată atât de bine, din punct de vedere al tehnoredactării, este exclusiv meritul Doamnei Ioana Cio-roi.

Noi, ceilalți, scriem un articol, poate două, lună de lună, și atât. Așteptăm nerăbdători să răsfoim încă un număr din revistă. Doamna Ioana este cea care se străduiește, în fiecare lună, cu infinită răbdare, caută cel mai bun fundal pentru fiecare dintre cele peste 100 de pagini, cele mai bune ilustrații, cel mai potrivit font, împarte pe coloane, paginează, caută citate, găsește mici artificii pentru a pune în valoare fiecare text. Și face acest lucru de 57 de luni, nu de ieri, de azi.

Niciodată nu a primit nici o răsplată financiară pentru tot acest efort. Toți cei care scriu la Timpul Seniorilor o fac benevol. Singura și cea mai mare răsplată este atunci când revista ajunge la cititori și primim feed-back pozitiv. Cuvintele frumoase, de mulțumire și apreciere la adresa revistei sunt cea mai bună recompensă pentru efortul depus. Atunci știm că munca noastră nu a fost în zadar și că pasiunea pe care am așternut-o în paginile ei a ajuns, așa cum am gândit, la beneficiari.

Doamna Ioana citește cel puțin de câte două ori fiecare articol. Prima dată când îl pune în pagină, a doua oară la corectura finală, înainte de acel binecunoscut „Bun de tipar” (BT), pe care fiecare publicație îl primește în forma finală. Și nu se plictisește, nu i se pare greu, și nu se supără nici când colaboratorii trimit, pe ultima sută de metri, o altă formă a articolului care fusese deja paginat și corectat, și nici când cineva spune că nu mai vrea pe două coloane, vrea pe o singură coloană sau nu mai vrea deloc, și atunci trebuie să vedem cum potrivim un alt articol în așa fel încât să nu aibă de suferit întregul, adică revista noastră. Sunt și situații când ni se trimit câteva zeci de fotografii la un articol și, dacă nu intră toate, autorul e nemulțumit. Dar Doamna Ioana știe, de fiecare dată, cum să facă să fie bine.

Această revistă este făcută cu multă dragoste, cu bucuria de a dăru și de a împărtăși. Nu întotdeauna aceste lucruri se văd sau se subînțeleg. Pentru că nu facem caz de ele. E ca într-o familie de albine, harnice, în care ne știm fiecare rolul și pătrățica, iar întregul e singurul care contează.

Fără Doamna Ioana această revistă nu ar putea exista.

Într-o lume dominată de orgolii și de goana după beneficii materiale, Doamna Ioana este excepția care întărește regula. Este factorul de echilibru, de înțelepciune și de profesionalism, fără de care Timpul Seniorilor nu ar fi ceea ce vedeți. De multe ori trece peste propriile sale probleme de sănătate și pune mai presus revista, ceea ce nu știu câți dintre noi ar face.

În septembrie este ziua sa de naștere. Pentru că este atât de discretă încât niciodată nu știm când să o sărbătorim, de data aceasta am găsit această soluție: să îi dedicăm un articol în care să îi spunem cât de mult o prețuim, cât de mult apreciem efortul pe care îl face, lună de lună, pentru noi.

Îi dorim, din toată inima, La mulți ani, cu sănătate și cu aceeași dragoste față de semeni, puterea de a înfrunta cu sufletul senin toate provocările vieții, răbdare și îngăduință, pentru noi și pentru momentele în care îi cerem, poate, imposibilul!

Vă mulțumim, pentru tot ce faceți pentru noi și vă suntem recunoscători. Sunteți pentru noi un exemplu de dăruire, de smerenie și de modestie pe care merită să îl urmărim. Mulțumim Lui Dumnezeu că faceți parte din colectivul revistei.

Există printre noi oameni minunați, care ne luminează viața și la care gândul nostru se îndreaptă ori de câte ori unele lucruri ni se par grele. Cu un model potrivit, nimic nu e greu. Un astfel de model este pentru noi Doamna Ioana Cioroi.

File de viață

„Dacă simți durere, ești în viață; dacă poți simți durerea altora ești om”.

Lev Tolstoi

Că de nu ar fi nu s-ar povesti

Luminița Corduneanu

Fii bun!

Nu știe nimeni vreodată când e ultima dată. Ultimul „Bună dimineața!”, ultima cafea, ultimul pupic pe fruntea copilului.

Așa că fii bun. Pleci doar cu ce ai făcut, nu cu ce ai avut. Zâmbește din inimă și celui mai mare dușman, deși eu cred că nimeni nu are dușmani, ci mici capcane în calea mântuirii. Asta îl va deruta teribil. Inima ta este mai mare decât răutatea lui. Rabdă și taci, îți vei umple de aur trăistuța cu care pleci la subțioara sufletului.

Poate crezi că nu însemni mare lucru în lumea asta. Ba, însemni! Dintr-un ocean se iau într-o eprubetă câteva picături pentru analiză și se află totul despre apa din ocean.

Ia vezi, tu ce poți spune astăzi despre omenire, suflete!?

Pânza timpului

M-am temut să fac rău cuiva cu bună știință, m-am temut să nu fac vreun om să dispere din cauza mea. Am preferat să plâng până nu mai văd cu ochii, decât să mă răzbun în vreun fel. Cred că mi-a rămas întipărită în minte vorba bunicii: „Să nu care-cumva să chice pe copchii!”.

La urma urmei, să fii bun înseamnă cel puțin să-l lași pe celălalt în pace. Cum trupul are nevoie de vindecare ca să trăiască, sufletul are nevoie de înțelepciune ca să țeară pânza timpului pentru urmași.

Clipa de care m-am bucurat

Risipitorii de timp, veșnic nemulțumiții și nemulțumitorii sunt exact ca milionarii faliți.

Au avut în contul vieții niște ani pe care i-au jucat la păcănele, pe când alții se rugau să mai trăiască o zi.

Au avut totul, dar l-au irosit, au fost tineri și nu s-au bucurat, au fost iubiți și nu au prețuit, au fost sănătoși și au crezut că nu există durere pe lume, au fost fericiți și n-au știut.

Au crezut că tot ce au li se cuvine și tot ce n-au ar merita.

Au realizat prea târziu: cuiva trebuiau să-i spună „Mulțumesc!” și nu au spus.

Tot ce am este clipa de care m-am bucurat. Aia pe care am reușit să o țin locului preț de o răsuflare și aia pentru care am știut să spun „Mulțumesc!”.

Pe lume nu există noroc, există clipe și există șansa de a te bucura de ele.

La urma urmei, toți suntem niște risipitori. De ani, de bani, de vorbe. Am ajuns să cred că doar tăcerea se adună și doar după tăcere ies vorbele cu rost.

Mulțumesc, Viață!

Și-n piatră, dac-o fi să fie, eu tot răsar.

Atâta vreme cât mintea și trupul meu sunt în bună stare, eu răsar. Nu pentru că aş fi vreo specială, vreo deosebită creatură, nu! Așa e firea omului bun: își învață lecția și merge mai departe. El vede că, în bunătatea lui, a fost luat de prost.

Străinii niciodată nu dor...

Timpul va așterne cuminte uitarea peste tot ce-a durut. Crusta aspră și grea a dezamăgirii va cădea de la sine fiindcă eu o las să se usuce. Lacrimi voi mai vărsa doar pentru cine merită. Tăcerea va fi răspunsul meu pentru cei care nu au știut să-mi iubească prezența.

Nu ceream nimic, dar puneam pe tavă timpul, răbdarea, dragul și tot ceea ce eu eram. Nu ceream, dar pretindeam să fiu și eu tratată tot așa. Mare greșeală, mare dezamăgire și acum îmi dau seama că asta era o nesimțire din partea mea. „Nesimțită” eram față de mine. M-am tratat cu dispreț acceptând ne iubirea, mulți, mulți ani.

„Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi”. (Matei, 7:6)

Mult m-am gândit la asta și greu a fost să pricep. În inima mea știam că nu fac bine, dar nu ști-am de unde să încep curățenia. Ce să apuc prima oară și ce să arunc? Eram într-un cerc vicios: familie, casă, copii, care de acum erau adulți, ipocrizia de a arăta lumii „fericirea”. Totul se învârtea împrejurul meu cu o viteză mai mare decât putea inima mea să alerge și nu găseam portiță să ies din amar.

Așa că, împinsă cu o palmă grea de dușman peste obraz, - „Asta e ULTIMA!”, mi-am promis atunci - într-o după-masă superbă de mai, m-am înșfăcat pe mine de suflet și m-am aruncat în afara tuturor. Altfel știam că nu se poate. Oricum eram pe marginea unei prăpăstii de sine: ori mă salvam, ori cădeam pradă rușinii de mine.

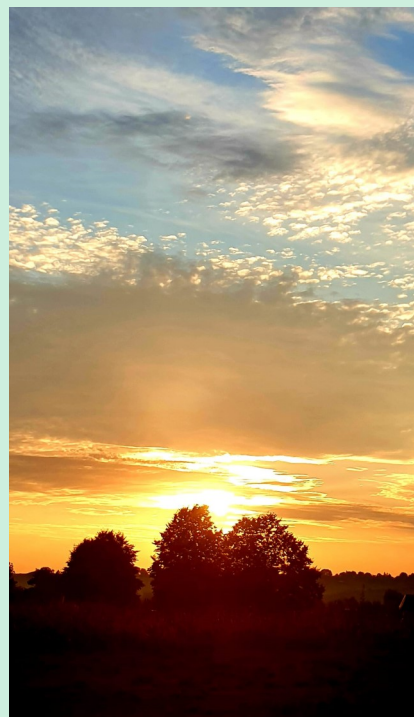
Să zicem, prin absurd, că am pierdut tot ce aveam, cu vârf și îndesat merită, fiindcă eu am câștigat tot ceea ce sunt.

M-am smuls din rădăcini greșite, ca să răsar curat. Trezvia sufletească mi-a dat putere și doi oameni care mi-au ieșit în cale - ca Sfânta Vineri fetei rătăcite - m-au ajutat să nu renunț. Copiii mei, părinții și frații m-au sprijinit sufletește. Fiindcă Dumnezeu numai prin oameni poate face minuni. Icoanele care plâng sunt semne, minuni pot face doar oamenii cu bunătatea lor.

Așa că eu, și-n piatră de-o fi să fie, cu voia Tatălui Ceresc, o să răsar.

Fiindcă, „Nu mor caii când vrau câinii, Puica mamei...”.

Mulțumesc, Viață, pentru minuni!

„Numai eu știu taina fiecărui rid...”

Ioana Bută

Ce tentacule miraculoase mi se ascund prin suflet de mă agăț atât de total și cu atât de multă putere de oameni și lucruri?

Ce zăludă de vrăjitoare mi-o fi slujit botezul de-a încurcat atât de tare borcanele încât mă îmbolnăvesc despărțirile și nu dau drumul din mâini (și din inimă) niciunei întâmplări, niciunei amintiri, niciunui om de care, în prealabil, m-am legat cu sfori invizibile și de care continui să trag, zadarnic, înspre mine?

Ce învățător mi-o fi predat lecția asta de viață de-am învățat-o atât de strâmb, căutând frenetic, iar și iar, de fiecare dată, țărături ce nu mai există?

Se sparg gândurile în pieptul meu ca și cum ar fi doar piatră acolo, rocă dură, granit, ce-mi fac praf orice încercare de revenire pe linia de plutire.

Și-aprind felinare în nopți, căutând, căutând.

Nu m-oi rătăci, oare, într-o noapte din asta, neagră ca smoala? Dar asta nu-i posibil, nu? Nu te poți rătăci având mereu LUMINA cu tine, nu?

Cumva, cândva, va trebui să fac cale îtoarsă.

Cumva, cândva, va trebui să mă întorc înapoi la mine. La cărțile mele, la filmele și muzicile mele, la florile mele, la iubirea familiei mele - băieții mei, că-rora atâta derută le provoc, la plăcerile mele, vino-vatele mele plăceri!

O s-o fac!

Mai săracă, desigur, ce-i pierdut e pierdut (o să pricep asta într-un final), dar știu că va veni ziua când voi reveni, în genunchi, la mine!

Ce bine că mă am!

